

**Πώς ορίζεται η θέση της γυναίκας στο κείμενο «Αυτοβιογραφία»
Ελισσάβετ Μουτζάν –Μαρτινέγκου (Κείμενα Λογοτεχνίας Γ΄
Γυμνασίου σελ 50)**

Κατ' αρχήν η γυναίκα ήταν σκλάβα των αντρών, υποχείριο και χωρίς καμία ελπίδα για αντίσταση στην προκειμένη περίπτωση. Η συγγραφέας εκφράζει τα ενδόμυχα συναισθήματά της, συναισθήματα που δεν μπορούσε να φωνάζει δυνατά. Να φωνάζει για ελευθερία, να αντισταθεί στο κατεστημένο, να επαναστατήσει για ζωή. Αλλά είναι γυναίκα. Μία γυναίκα που το αίμα της βράζει για να βοηθήσει, να είναι κι αυτή μέρος της δόξας και της αθανασίας. Αλλά η δόξα κι η αθανασία των ανήκει στους άνδρες.

Η συγγραφέας περιγράφει πόσο ασφυκτικά ζει κάτω από την κυριαρχία των ανδρών. Η εικοσιτετράωρη παραμονή της στο χώρο του σπιτιού χωρίς καμία επικοινωνία με τον έξω κόσμο και την ενασχόληση της ίδιας με οτιδήποτε δημιουργικό, απαγορευόταν. Η προκατάληψη και η τότε αντίληψη ήθελε τη γυναίκα να είναι απόλυτα αφοσιωμένη στο νοικοκυριό και στον άνδρα της. Από το σπίτι και τον έλεγχο του πατέρα περνούσε στα χέρια και τον έλεγχο του συζύγου.

Η ίδια εξέφρασε την επιθυμία να ησυχάσει σε μοναστήρι και αυτή της την επιθυμία την είπε στον αδερφό και στον θείο της. Μόλις το άκουσαν, τους φάνηκε απαίσιο χωρίς να συζητήσουν έστω το γιατί. Οι συγγενείς δεν ενέκριναν την παραπάνω γνώμη, η ίδια δεν ήθελε να παντρευτεί και έτσι βρέθηκε αντιμέτωπη με ένα αδιέξοδο. Παντού πόρτες κλειστές, κλεισμένη στους τέσσερις τοίχους. Αυτό το αδιέξοδο ονομαζόταν σπίτι. Έπρεπε για πάντα να μείνει στο σπίτι. Αφού η θέση της είναι στο σπίτι, προτιμά να πεθάνει, κάτι καθόλου ανήκουστο για την θέση που κατείχαν οι γυναίκες σε εκείνη την εποχή. Γράφει πως ποιος θα μπορούσε να ζήσει όταν δεν μπορεί να φτάσει στον σκοπό για τον οποίο ο Θεός τον προσδιόριζε. Να κάνει οτιδήποτε καλό στον κόσμο, σε ανθρώπους, στη ζωή, στην ευτυχία, σε κάτι που ο νους ονειρεύεται και η ζωή δεν φτάνει. Μία η λύση, ο θάνατος!

Στο τέλος αναφέρει πως δεν φοβόταν το θάνατο, αφού δεν είχε άλλη επιλογή. Αυτό που την ενδιέφερε ήταν τα συγγράμματά της. Βρισκόταν σε ένα νέο κόσμο μέσα από το χαρτί. Όποια ανησυχία, αντίδραση ή στεναχώρια είχε δεν την έλεγε ούτε την κατέπνιγε. Την έγραφε. Όμως, αν πέθαινε, φοβόταν πως θα έπεφταν σε λάθος χέρια, χωρίς κανείς να τα τιμά. Φοβόταν πως θα έπεφταν σε χέρια άνδρα ιδιαίτερα του αδερφού της, ότι θα γίνονταν προσανάμματα για τη φωτιά κάποιου φαγητού. Θα ξεσκίζονταν με τρόπο αποτρόπαιο χωρίς δεύτερη σκέψη. Υπογραμμίζει ότι τα έργα της είναι σαν τα τέκνα της. Όπως η μάνα δεν αφήνει τα παιδιά της να πάθουν κακό έτσι και η ίδια μοχθεί για τα έργα της.

**Κούκουνα Κωσταντία
Α1 Μουσικού Λυκείου Αγρινίου**